

Mál nr. 472/2021**M og
V vegna Slysaftryggingar ökumanns og eiganda.****Notkunarhugtak laga.****Gögn.**

Málskot móttakið 28. desember 2021 ásamt fylgiskjöllum.
Bréf V dags. 7. janúar 2022.

Málsatvik.

Samkvæmt málskoti varð M, hinn 16. maí 2020, fyrir slysi sem atvikaðist með þeim hætti að hann var að aka bifhjólinu X, þegar hann missti hjólið á hliðina. Þegar hann var að reisa hjólið við hafi hann orðið fyrir meiðslum og leitaði hann samdægurs á slysadeild þar sem hann var greindur með rof á tvíhöfða. Engin vitni hafi verið að slysinu né hafi lögregla verið kölluð til en M hafi sent V tjónstilkynningu hinn 2. mars 2021. V hafi hafnað kröfu hans þar sem ekki hefði verið um notkun í skilningi umferðarlaga að ræða. M fellir sig ekki við þá afstöðu enda hafi tjón hans verið í nánú og fyrirsjáanlegu sambandi við notkun ökutækisins. Aflvél hjólsins hafi verið í gangi þegar M hafi verið að reisa það upp eftir að hafa misst það á hliðina. Þegar tjón sé í nánú tengslum við undanfarandi notkun hafi verið litið svo á að atvik falli innan notkunarhugtaksins. Er því farið fram á úrskurð nefndarinnar um fulla bótaskyldu úr slysaftryggingu ökumanns og eiganda X.

Í bréfi V til nefndarinnar kemur fram að samkvæmt lýsingu í bráðamóttökuskrá, dags. 17. maí 2020, hafi M verið að lyfta mótörhjól þegar hann fann eitthvað slitna í olnboganum. Við komu á bráðamóttöku hafi M ekki minnst að hann hafi verið að aka hjólinu þegar það fór á hliðina né hafi hann verið með áverka sem bentu til þess að hann hefði fallið af hjólinu við akstur þess. Sé því ósannað að hann hafi fallið af hjólinu í akstri og hafi orðið fyrir meiðslum við að reisa það upp til að halda akstrinum áfram. Jafnvel þó svo væri yrði tjón hans ekki rakið til notkunar ökutækis í skilningi 9. gr. laga nr. 30/2019 um ökutækjaftryggingar, enda hafi líkamstjón M ekki hlotist af akstri hjólsins eða sérstökum hættueiginleikum þess sem ökutækis.

Álit.

Í 1. mgr. 9. gr. laga um ökutækjaftryggingar kemur fram að sérstök slysaftrygging ökumanns skuli tryggja bætur fyrir líkamstjón af völdum slyss sem ökumaður verður fyrir við stjórn ökutækisins, enda verði slysið rakið til notkunar þess. Ágreiningur þessa máls lýtur að því hvort atvik er leiddu til líkamstjóns M uppfylli skilyrði þessa ákvæðis og falli þar með innan gildissviðs vátryggingarinnar. Fallist verður á það með V að af fyrirliggjandi sjúkragögnum, sem verða að teljast frumgögn í málinu, er ekki ljóst nákvæmlega hver tildrög atviksins voru, þ.e. hvort M hafi verið við stjórn ökutækisins umrætt sinn. Hvað sem því líður virðist þó óumdeilt að hjólið féll á hliðina og M meiddist við að reisa það við að nýju. Verða meiðsl hans því rakin til þeirrar athafnar, þar sem hann beitti handafla við að reisa hjólið einn síns liðs. Var slysið þannig hvorki í tengslum við stjórn ökutækis né tengdist það sérstökum hættueiginleika bifhjólsins sem ökutækis. Nýttist vélarafl hjólsins ekki til þeirrar athafnar sem olli slysinu og skiptir því í raun ekki máli hvort vél þess hafi verið í gangi eða ekki við framkvæmdina. Verður samkvæmt framansögðu ekki talið að tjón M verði rakið til notkunar ökutækis í skilningi 1. mgr. 9. gr. laga um ökutækjaftryggingar. Fellur tjón M því utan gildissviðs umræddrar vátryggingar.

Niðurstaða.

M á ekki rétt til bóta úr slysaftryggingu ökumanns og eiganda X hjá V.

Reykjavík, 1. mars 2022.

Sóley Ragnarsdóttir

Hildigunnur Hafsteinsdóttir

Heiða Óskarsdóttir